

Arrest

nr. 142 786 van 3 april 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X in eigen naam en X en X in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 april 2015 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater) van 26 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECNOOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. SCHALLENBERGH die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2014 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in in België.

1.2. Op 26 maart 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater). Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Er dient te worden benadrukt dat het om een afzonderlijke voorwaarde gaat om tot een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te kunnen komen. De voorwaarde van het uiterst dringend karakter kan dan ook niet worden afgeleid uit de overige voorwaarden, met name de ernst van de aangevoerde middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen betwist. De verwerende partij geeft aan dat de bestreden beslissingen niet gepaard gaan met een dwangmaatregel met het oog op de repatriëring van verzoekers en dat ze niet zijn vastgehouden met het oog op verwijdering. Bijgevolg tonen verzoekers, volgens de verwerende partij, niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingprocedure te laat zal komen.

Uit deze artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wenst te verkrijgen hij steeds de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering *"imminent is"*.

Hoewel niet kan betwist worden dat de thans bestreden beslissingen een verwijderingsmaatregel (bevel om het grondgebied te verlaten binnen de 7 dagen) omvatten, dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat de tenuitvoerlegging daarvan imminent is, zoals wordt vereist door artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet. Er is immers geen dwangmaatregel voorzien en nog minder is er een repatriëeringsdatum vastgesteld. In casu blijkt verder niet dat de verzoekers zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet juncto de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet.

In hun verzoekschrift geven verzoekers zelf toe dat ze niet worden vastgehouden. Ze wijzen er voorts enkel op dat een gedwongen repatriëring elke dag kan verwacht worden, doch de Raad merkt op dat het hen in dat geval vrijstaat om – wanneer zij een gewoon verzoek tot schorsing hebben ingediend – via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen. Uit niets blijkt aldus dat een gewone procedure te laat zal komen.

Voorts merken verzoekers op dat ze in een centrum in Overpelt verblijven maar dit zullen moeten verlaten omwille van de bestreden beslissingen. Ter terechtzitting tonen zij een mail waaruit blijkt dat de sociaal assistente van het betreffende centrum verklaard heeft dat zij op 7 april 2015 het centrum moeten verlaten. Ofwel komen ze dan op straat terecht, ofwel in een open terugkeercentrum met oog op terugkeer naar Italië. Ook dit is een tijdelijke oplossing omdat zij daar slechts dertig dagen kunnen verblijven. Als zij niet meewerken aan terugkeer kunnen zij worden vastgehouden met oog op terugkeer. Zij vrezen dan ook in een gesloten centrum terecht te komen tesamen met hun minderjarige kinderen.

De Raad dient op het arrest van het Hof van Justitie (C-179/11, *Cimade en Gisti*) van 27 september 2012 te wijzen waarin wordt gesteld dat de verplichting van de lidstaat waarbij een asielverzoek wordt ingediend, om de minimale opvangvoorzieningen van richtlijn 2003/9 te verstrekken aan een asielzoeker ten aanzien van wie hij overeenkomstig verordening nr. 343/2003 besluit een andere lidstaat, als lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, om overname of terugname te verzoeken, eindigt wanneer de asielzoeker door de verzoekende lidstaat daadwerkelijk wordt overgedragen. De verzoekende lidstaat, waarop voornoemde verplichting rust, moet instaan voor de

financiële last van het verstrekken van deze minimale voorzieningen. Opgemerkt moet worden dat opvangverplichting van de overdragende lidstaat pas eindigt bij een daadwerkelijke overdracht aan de overnemende lidstaat. In dit kader wordt gewezen op recente rechtspraak van de Arbeidsrechtbank Antwerpen van 14 maart 2014 (A.R. nr. 13/1715/A) en van het Arbeidshof Brussel van 4 december 2013.

De Raad wijst tevens op het arrest van het Grondwettelijk Hof van 22 juli 2003, nr. 106/2003, dat stelt onder B.7.7. aangaande minderjarige kinderen van illegaal verblijvende vreemdelingen: *“Maatschappelijke dienstverlening moet kunnen worden toegekend onder de drievoudige voorwaarde dat de bevoegde overheden hebben vastgesteld dat de ouders hun onderhoudsplicht niet nakomen of niet in staat zijn die na te komen, dat vaststaat dat de aanvraag betrekking heeft op onontbeerlijke uitgaven voor de ontwikkeling van het kind ten voordele van wie die dienstverlening wordt aangevraagd en dat het centrum zich ervan vergewist dat de dienstverlening uitsluitend zal dienen om die uitgaven te dekken.”*

Voorts wijst de Raad op artikel 7, § 3, van de Opvangwet dat bepaalt dat in bijzondere omstandigheden betreffende het respect voor de menselijke waardigheid Fedasil kan afwijken van de voorwaarden en beperkingen die aan de verlenging van het recht op materiële hulp worden gesteld, inclusief ten aanzien van asielzoekers waarvan bij toepassing van de Dublin III-verordening wordt vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van hun asielaanvraag.

In casu, stelt de Raad vast dat verzoekers drie minderjarige kinderen hebben. De Raad wijst op artikel 60 van de Opvangwet en het koninklijk besluit van 24 juli 2004 tot bepaling van de voorwaarden en de modaliteiten voor het verlenen van materiële hulp aan een minderjarige vreemdeling die met zijn ouders illegaal in het Rijk verblijft, waaruit volgt dat onwettig verblijvende gezinnen met minderjarige kinderen in geval van behoefte recht hebben op materiële hulp in een federale opvangstructuur.

Voorts maken de verzoekende partijen met hun hypothetisch betoog niet aannemelijk dat de materiële opvang waarvan zij krachtens de wet kunnen genieten, in hun geval niet conform de wet zou gegeven worden. Bovendien, waar zij verwijzen naar stuk 7 gevoegd aan het verzoekschrift: *“Terugkeertraject onwettig verblijvende gezinnen met kinderen”* van het Kruispunt voor Migratie en Integratie dient de Raad vast te stellen dat verzoekende partijen geenszins – indien zij gebruik wensen te maken van deze opvang – onmiddellijk, laat staan, verplicht, worden om in te stemmen met vrijwillige terugkeer. Verzoekende partijen kunnen dit, na het doorlopen van een terugkeertraject dat uit de voorgelegde informatie in se slechts lijkt te bestaan uit het informeren van verzoekende partijen aangaande terugkeer, weigeren vrijwillig terug te keren waarna de Dienst Vreemdelingenzaken kan beslissen over te gaan tot gedwongen verwijdering. Evenwel staat het verzoekende partijen in dat geval vrij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid aan te wenden. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekende partijen zich laten vertegenwoordigen door een advocaat onderlegd in het vreemdelingenrecht en aldus gekend met de procedures bij de Raad, zodat deze hen kan bijstaan in het aanwenden van de nodige procedures ten einde hun belangen veilig te stellen.

Gelet op voormelde wetgeving en rechtspraak en de vaststelling dat verzoekers niet aantonen deze mogelijkheden tot toegang tot materiële opvang te hebben aangewend en/of uitgeput, maken verzoekers niet aannemelijk dat er in deze stand van zaken een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is. Verzoekers maken in deze omstandigheden niet aannemelijk dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing met betrekking tot de bestreden beslissing noodzakelijk is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren.

Waar verzoekende partijen ervoor vrezen in een gesloten centrum terecht te komen en menen dat dit strijdig is met de belangen van hun minderjarige kinderen, wijst de Raad erop dat – indien vrijheidsberoving al zou plaatsvinden – verzoekende partijen steeds een beroep bij de Raadkamer kunnen inleiden indien zij van mening zijn dat dergelijke vrijheidsberoving onwettig zou zijn. Nogmaals benadrukt de Raad dat in dergelijk geval verzoekende partijen ook de mogelijkheid hebben om de verwijderingsmaatregel via de procedure van uiterst dringende noodzakelijkheid – al dan niet via het vorderen van voorlopige maatregelen – aan te vechten.

De vaststelling dat niet aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

Mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

S. DE MUYLDER